

Едва Филоктитъ осѣти раната и тосъ часъ пуснѣ една стрѣла противъ Амфимаха, която му прониза сърцето. Въ минутата чернитъ му очи угаснѣхъ и са покрыхъ отъ мрака на смъртта; устнитъ му, порумяны отъ триантафилитъ които утренната Зора прѣска на небосклона, повѣнхъ; ужасна блѣдавостъ покры ланититъ му и туй лице толкози очарователно погрознява тосъ часъ. Самъ Феоктитъ нажелаява са за него. Сичкитъ воители постенѣхъ като видѣхъ този младъ момъкъ паднѣлъ и потѣнѣлъ въ кръвта си, и русата му коса, прекрасна като Аполлоновата зарынѣта въ праѣ.

Филоктитъ като свали Амфимаха принуди са да са оттегли отъ сраженіето, защото изгуби немалко кръвъ и сила; доро и старата му онѣзи рана, отъ напруганѣето въ боя, бѣ близо пакъ да са отвори и да поднови болешкитъ му: защото чедата на Ескулапа чрезъ божественното си искуство неможихъ да го исцѣрѣтъ съвършенно. Той бѣдствоваше прочее да падне на купа на кървавитъ трупове които бѣхъ около него. Архидамъ, найгордыйтъ и найхрабрыйтъ отъ сичкитъ Ивалы (а), които той бѣ довелъ съ себеси за да основе Петилія, дига го отъ сраженіето въ минутата когато Адрастъ щѣше да го свали предъ краката си. Адрастъ не срѣща вече никого който да му са упре, нито да въепре побѣдата му. Сичкы падатъ и са разбѣгватъ. Той прилича на стремителенъ порой, който като прелѣлъ брѣговетъ си, увлича съ яростнитъ си волни жетвитъ, стадата, пастыритъ, и селата.

Телѣмахъ чу отдалечъ въсклицаніята на побѣдителитъ, и видѣ развалата на своитъ които бѣгахъ предъ Адраста, както стадо отъ страхливы сѣрны бѣга презъ широки джбравы, лѣсове, горы и доро презъ найбуйнитъ потоцы когато са гонѣтъ отъ ловцитъ.

Телѣмахъ постенва, яростта са изобразява на очитъ му: оставя мѣстата дѣто са би толкози време съ толкози опасность и слава. Той са затича да подкрѣпи своитъ; пристѣпва напредъ цѣлъ покрытъ отъ кръвта на едно множество неприятели, които бѣ свалилъ въ

---

(а) Ивалы племе въ Лаконія.